

[Jørgen Jørgensen.]

ellers vilde være, anser jeg for en betydelig Forbedring. Jeg kan derfor paa det bedste anbefale Lovforslaget, som det foreligger, og jeg vilde dog nødig tro, at Oppositionen, Venstre og Konservative, vilde tage Ansvaret for, at en Lovgivning som denne, der har mødt afgjort Tilfredshed i alle Kredse og naturligvis først og fremmest i Landbrugskredse, nu skulde standses.

Edvard Sørensen: Da vi sidst havde et lignende Forslag til Behandling her i Tinget, var der jo, som det fremgik af den højtærede Ordfører for Socialdemokratiets Udtalelser, store Vanskeligheder ved at faa det vedtaget. Endelig lykkedes det paa den Maade, at man vilde fuldføre de Arbejder, der var delvis paabegyndt, de Arbejder, hvorom Ansøgning var indkommet, og at man fik en Bestemmelse ind i Loven om Arbejdsbetingelserne. Denne Bestemmelse var maaske ikke saa klart affattet, som man kunde have ønsket, fordi Forslaget blev ændret adskillige Gange, men for at gøre det klart, hvordan Administrationen skulde forme sig, udtalte Ordføreren (Marinus Sørensen) ved anden Behandling paa hele Udvalgets Vegne, at der „skal optages Forhandling mellem de interesserede Parter, det vil sige mellem Laantagerne og de paagældende Arbejdere“. Det var det, Udvalget var enig om, og det var det, Ordføreren paa Udvalgets Vegne tilkendegav som den Retningslinie, man i Administrationen skulde følge. Nu ligger Forholdene saadan, at der ude omkring klages over, at de Overslag, der kommer frem, som ikke er fuldt overensstemmende med den tarifmæssige Betaling, nægter enkelte Amsudsvalg at behandle. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om han er vidende om, at saadanne Forhold foreligger, og om Ministeren, hvis han er vidende derom, billiger det, for hvis han billiger et saadant efter min Mening stærkt Misbrug af det, man enedes om, saa ligger det efter min Opfattelse paa Kanten af politisk Bedrag.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker Ordførerne for Socialdemokratiet og Det radikale Venstre for den Tilslutning til Lovforslaget, de for lidt siden gav Udtryk for. Jeg kan desværre ikke bringe den samme Tak til Ordførerne for de to andre Partier, idet der jo fra deres Side blev fremsat forskellige Betæneligheder ved en fortsat Lovgivning af denne Art. Navnlig kom disse Betæneligheder til Orde hos det ærede Medlem Hr. Thorhauge.

Jeg skal straks sige til det ærede Medlem Hr. Marinus Sørensen angaaende hans Forespørgsel om en anden Fordeling af de 10 Mill. Kr., end jeg har foreslaaet — jeg har jo foreslaaet, at de 4 Mill. Kr. blev givet som Laan og de 6 Mill. Kr. som Tilskud —, at jeg kunde godt tænke mig at imødekomme det ærede Medlems Ønske om Forhøjelse af det sidste Beløb, hvis der kan blive Enighed herom i Udvalget, idet det er klart, at jo mere vi giver i Tilskud fra Statens Side, des mere Arbejde kan der gennemføres; i samme Retning virker det jo, naar der samtidig aabnes Adgang til Laan i Banker og Sparekasser.

Det ærede Medlem Hr. Thorhauge sagde, at jeg under Sagens Behandling sidste Gang havde udtalt, at man engang maatte over til at gennemføre en permanent Lovgivning paa dette Omraade, hvorved man bibeholdt Begunstigelserne for disse Grundforbedringslaan, men kom bort fra Tilskudsordningen, Ja, det har jeg sagt, for Staten kan naturligvis ikke blive ved i al Evighed at give Tilskud af det Omfang, der her er Tale om, til Grundforbedringsarbejde, men jeg tilføjede dengang, at det naturligvis først kunde ske, naar Arbejdsløsheden var gaaet saa meget ned, at man ikke paa Grund af Beskæftigelsesspørgsmaalet havde den Interesse i Sagen fra det offentliges Side, som man nu har, og der er vist ingen, der tør paastaa, at Situationen nu er en saadan, at man kan sige, at Arbejdsløsheden er saa minimal, at der ikke er Grund til fra det offentliges Side at yde Tilskud til Igangsættelse af Arbejde, som er saa nødvendigt, saa produktivt og saa beskæftigelsesskabende som det, der her er Tale om. Jeg vil derfor fastholde det Standpunkt, jeg stod paa dengang, at naar det engang indtræffer, at Arbejdsløsheden bliver minimal, saa er der ingen Grund til at fortsætte med Tilskudsordningen, saa maa man over til en permanent Ordning, hvorunder man bevarer Begunstigelsesstillingen for disse Grundforbedringslaan, men saa maa man sikkert ogsaa have gennemført visse andre Bestemmelser, for at ikke disse Laan, der kan gaa foran andre Prioriteter, skal blive for store i Forhold til deres Nyttevirkning. Saa længe man giver saa store Tilskud, som man nu gør det, Tilskud paa $\frac{1}{3}$, er der sikkert ingen Grund til at nære Betænelighed ved den begunstigede Stilling, disse Laan faar, og den Tiltsidesættelse, der herved foregaar over for andre Prioriteter. Naar det ærede Medlem udtalte, at Utilfredsheden med den nuværende Lov